

Halmai Tamás

A túlélő

Mikor a cirkuszt szélnek eresztették,
a porondmester visszakóborolt
Afrikába, hogy szavannai ég
alatt tapodjon szavannai földet.
A bohóc konferált és dirigált
városokszerte, nevetve a népet.
Artisták arcán festék vérzett vígan;
a késdobáló kéményről kéményre
röppent; és kést dobált a kötélháncos
bátor szívekbe. Egyensúlyozott
sorsa fölött a bűvész. Már civil
manészsok pora fedte mindük múltját.
Csak az elefánt nem mozdult. Maradt,
ki volt: türelmes, tagolatlan isten.

Halmai Tamás

Akvarell

Az esős táj: esendő akvarell.
Az energia új alakra lel
mindig, amikor feltámadás zajlik
az egyidejű teremtések földjén.
Az értelem magától értetődvén
jeleket ad. A jelen: lépre csalt hit.

Tekintet nélkül szép a lehetetlen.
A büntelen, mert gondolattalan
szavatokban és lehetekben
megfürdetem csontodba zárt magam.
Túl édes, ahogy? Cukros csermelyek?
Örülni? Jó. De boldog csak veled.

Világgá nyugtat, hogy tengeren túl is
tenger csobog. S ha nem: valakiben.
Szamárka kocog szurdokokon át,
madárka cseveg hozzá, s vértelen
az összes testek árnya, hol kapucnis
szerzet fénnyé fogadja rokonát.

Milyen könnyű az elviselhetetlen,
mióta sorsom alanya nem én
és nem is te vagy. Mióta vizekben
alámerült szavak genetikája
énekel világot a tér helyén.
Tenger testvére a cet, nem a gálya.

Szomszédos háborúval kezdeni
mit tud a tudat? Számszerű számszára:
talán csak a magunkban őrzött békét
lehet maradóbb mértanok számára
felajánlanunk, mint eredeti
okot, ha célok elvadulnak végképp.

Cirkusz az egész színház? A manézs: rom?
Kötelen táncol, kést dobál s trapézon
függ a közönség, nagyérdemű mersszel.
Arccá fakul a bohócok lilája.
Picasso artistái porondmester
nélkül is készek melankóliára.

Egy cilinderből előhúzott bűvészt
az oroszán még lényé szelídíthet!
Önként válik egy kazal néha tűvé,
hogyan csupa tevé találjon az ihlet;
jusson dűlőre Krisztus rázta varga:
keskenyebb úton szélesebb utakra.

Óceánig csorog a Balaton,
Orionig siklik egy imaszándék.
Harmóniáért égi síkra szállt nép
a fotonok kozmoszi társadalma –
csendjüket óva fogom szavadon.
Rendet szabadság rajzol tágasabbra.

Az ősz tavaszok rőt előszobája;
ilyen az idő: játszik reggelig,
de az éjszakát lebűvöli róla
első szempár vagy hetedik szonáta.
Nyelveken szól a levegő. S a rózsa
a tanítványoknak megjelenik.